

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobce **R.D.**, zastoupeného JUDr. Petrem Vališem, advokátem se sídlem Pplk. Sochora 4, 170 00 Praha, proti žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. června 2011, č.j. 1520/DS/11-3,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „magistrát“) ze dne 13.4.2011, č.j. 2735/OD-P/11/Ka (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 6 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 1 písm. h) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, „že dne 25.1. 2011, v 14:40 hodin, v Karlových Varech, při výjezdu z kruhového objezdu na mostu 1. máje do ulic Bulharská a nábřeží Osvobození, na přechodu pro chodce, který byl řádně označen, svislou dopravní značkou „IP 6 Přechod pro chodce“ a vodorovnou dopravní značkou „V 7-Přechod pro chodce“, řídil motorové vozidlo zn. BMW, spz..., kdy zde jako řidič uvedeného vozidla neumožnil nerušené a bezpečné přejetí vozovky chodci J.H., neboť se nepřiblížoval k přechodu pro chodce takovou rychlostí, aby mohl zastavit vozidlo

před přechodem pro chodce, přestože měl povinnost tak učinit.“ Za přestupek byla žalobci uložena sankce pokuty ve výši 3 000 Kč. Rovněž mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7.6.2011, č.j. 1520/DS/11-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu zamítl a předmětné rozhodnutí potvrdil.

Včasnou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému uhradit žalobci náklady řízení.

Žalobu odůvodnil tím, že vzhledem k následně uvedeným skutečnostem má za to, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech.

Žalovaný podle žalobce postavil své rozhodnutí výhradně na výpovědích žalobce, poškozeného J.H. (dále také jen „poškozený“) a svědků události J.V., P.H. a R.P.

Žalobce ve své výpovědi uvedl, že ho poškozený na přechodu pouštěl, a to tak, že mávl rukou, že má jet. P.H. uvedla, že sledovala přijíždějící vozidlo žalobce od kruhového objezdu, viděla, že zastavilo 2 - 3 m za přechodem. Z tohoto je evidentní, že nemohla zároveň sledovat (určitě ne nepřetržitě) poškozeného (pohyb jeho rukou), kterého měla před sebou, když sledovala pohyb vozidla žalobce přijíždějícího zleva. Z její výpovědi je také evidentní, že vozidlo žalobce jelo pomalu, když dokázalo na kluzké vozovce zastavit pár metrů za přechodem. J.V. uvedl, že stál se svým vozidlem před přechodem druhý v pořadí, tedy že měl před sebou vozidlo, viděl, jak od kruhového objezdu přijíždí vozidlo žalobce, uvedl, že vozidlo žalobce zastavilo za přechodem 5 m, že vozovka byla kluzká. Tzn. že svědek V. neviděl a ani nemohl vidět, zda poškozený mávnutím ruky pouštěl žalobce, neboť měl před sebou jiné vozidlo a zároveň ani ne nepřetržitě sledoval poškozeného, když sledoval i vozidlo žalobce. Z jeho výpovědi je také evidentní, že vozidlo žalobce jelo pomalu, když dokázalo na kluzké vozovce zastavit pár metrů za přechodem. R.P. uvedl, že se nezaměřil na pohyb rukou poškozeného, neví jestli poškozený uskakoval vzad, neviděl, že by poškozený udeřil do vozidla žalobce, neví, jestli se snažil poškozený vozidlu žalobce vyhnout, sledoval i vozidlo žalobce. Z této výpovědi svědka P. je patrné, že tomu, co se děje na přechodu pro chodce, zvláštní pozornost nevěnoval. Svědci P.H., J.V. ani R.P. tak svými výpověďmi rozhodně nevyvrátili a ani nemohli vyvrátit tvrzení žalobce, že ho poškozený na přechodu pro chodce pouštěl mávnutím ruky.

Poškozený J.H. uvedl, že si všiml přijíždějícího vozidla žalobce, když byl ve třetině přechodu, že toto vozidlo přijelo velkou rychlostí, že přesto ještě jeden, dva kroky učinil do středu přechodu, že byl od projíždějícího vozidla půl metru až metr, že musel uskočit vzad do vzdálenosti půl metru až jednoho metru, že se při úskoku vzad dotkl levou rukou vozidla, že to byla reakce levé ruky na úskok od vozidla žalobce. Na policii ČR uvedl, že si všiml vozidla žalobce, až když byl v polovině přechodu, a že aby ho vozidlo nesrazilo, musel zastavit a uskočit vzad. Podle žalobce je zřejmé, že poškozený nemluví pravdu, neboť vozidlo žalobce nejelo rychle, když na kluzkém povrchu zastavilo kousek za přechodem, není pravdou, že si poškozený všiml vozidla žalobce, až když byl v polovině přechodu, jak uvedl

na policii ČR, nikdo ze svědků si nevšiml, že by musel poškozený před vozidlem žalobce uskakovat vzad, a rozhodně není v lidských schopnostech, aby poškozený, kdy je půl metru až jeden metr od vozidla a při tom ještě uskakuje vzad, se „dotkl“ vozidla žalobce. Tento poškozený také dokonce minimálně dvakrát mluvil nejméně s jedním z výše uvedených svědků, a to dle jeho výpovědi u správního orgánu několik dní po incidentu a před svým výslechem u nadepsaného správního orgánu dne 1.4.2011, když na policii ČR uvedl, že žádného ze svědků nezná.

Správní řízení bylo vedené na základě oznámení poškozeného. Poškozený si však, jak bylo prokázáno, vymýšlí a schází se minimálně s jedním ze svědků. Přes komunikaci minimálně jednoho z těchto svědků s poškozeným tito svědci nevyvrátili a ani nemohli vyvrátit tvrzení žalobce, že mu dal žalobce (správně zřejmě poškozený) na přechodu pro chodce přednost mávnutím ruky, respektive tito svědci v žádném případě neprokazují spáchání předmětného přestupku. Žalovaný své rozhodnutí opřel o argument, že je zcela nelogické, aby chodec, který měl vozidlu dávat přednost, pak do vozidla následně udeří, když kolem něj projíždí. Žalobce dává správnímu orgánu za pravdu v tom, že toto jednání chodce by v jiném případě opravdu nemělo logiku, ale nedomnívá se, že se jedná o případ poškozeného, který si ve věci prokazatelně vymýšlí (rychlost vozidla obviněného, úder do vozidla obviněného, úskok vzad a další), a kterému se dle svého tvrzení uveřejněného dne 29.1.2011 v Mladé frontě DNES podobá věc stala již dříve o pár set metrů dál, kdy ho měl dle jeho slov také nějaký řidič nejdříve na přechodu pro chodce téměř srazit a potom zbít. Žalobce se domnívá, že takové věci se lidem běžně nestávají.

Žalobce shrnul, že podle jeho názoru není možné, aby žalovaný uvěřil jednomu tvrzení poškozeného (že nedával žalobci na přechodu přednost), když další jeho tvrzení sám žalovaný a i svědci spolehlivě vyvrátily (rychlost vozidla žalobce, úder do vozidla žalobce, úskok vzad a další), tedy bylo prokázáno, že si poškozený vymýšlí. Naopak žádný ze svědků nevyvrátil tvrzení žalobce, že mu dával poškozený mávnutím ruky přednost. Svědci dokonce všechny ostatní tvrzení žalobce, které se lišily od tvrzení poškozeného, potvrdili (např. rychlost vozidla žalobce, úder do vozidla žalobce). Z těchto důvodů měl žalovaný rozhodnout ve prospěch žalobce, respektive zrušit rozhodnutí magistrátu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem měl žalovaný minimálně postupovat v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch obviněného (žalobce)“.

Podáním ze dne 15.12.2011 žalobce doplnil žalobu o část protokolu z hlavního líčení ze dne 29.6.2011 v jeho trestní věci, kterým hodlal dokladovat, že poškozený připustil, že na přechodu pro chodce dával řidičům pokynem ruky přednost. Dále žalobu doplnil o znalecký posudek Doc. MUDr. Josefa Podstaty Dr. Sc. ze dne 23.6.2011, který se dle jeho vyjádření sice týká události, která bezprostředně následovala po údajném nedání přednosti na přechodu pro chodce ze strany žalobce, ale i z tohoto znaleckého posudku vyplývá nevěrohodnost poškozeného (ale i svědků H., V. a B.) ohledně celé události. Předmětné důkazy nemohl uplatnit ve správním řízení, neboť k jejich vzniku došlo až po rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný v písemném stanovisku k žalobě navrhl její zamítnutí a reagoval na jednotlivé žalobní body.

K námitce, že žalovaný postavil své rozhodnutí výhradně na výpovědích žalobce, poškozeného a svědků V., H. a P., uvedl, že vycházel z výpovědí těch osob, které byly přestupkovému jednání žalobce přítomny. S ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz ani nenabízel a žalobce provedení jiných důkazů ani nepožadoval. Hodnocení důkazů je pak věcí správního orgánu, je ovládáno zásadou volného uvážení. Magistrát při svém rozhodování postupoval v souladu s uvedenou zásadou, kdy důkazní postup řádně popsal a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnil. S jeho postupem se žalovaný ztotožnil a k tomu neměl, co by vytknul.

Na výtku, že svědci svými výpověďmi nevyvrátili a ani nemohli vyvrátit tvrzení žalobce, že ho poškozený na přechodu pro chodce pouštěl mávnutím ruky, žalovaný reagoval poukazem na odpovědi svědků na dotazy magistrátu k této skutečnosti pokládané dne 1.4.2011. Dále konstatoval, že se magistrát s otázkou, zda chodec na přechodu pro chodce dával či nedával žalobci nějakým způsobem přednost přijíždějícímu vozidlu, v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal, kdy žalovaný se na toto zdůvodnění v napadeném rozhodnutí odkázal a k tomuto neměl dále co dodat.

K námitce problematizující pravdivost výpovědi poškozeného ohledně rychlosti jízdy žalobce a místa, kde si poškozený všiml jeho vozidla, žalovaný opět odkázal na konkrétní pasáže výpovědí svědků, podle nichž je zřejmé, že v době, kdy vozidlo žalobce vjíždělo na přechod pro chodce, se chodec nacházel již v jeho polovině. Tuto skutečnost potvrdil také sám žalobce při ústním jednání konaném dne 1.4.2011. K další námitce, že nikdo ze svědků si nevšiml, že by musel poškozený před vozidlem žalobce uskakovat vzad, žalovaný uvedl, že s ohledem na ustanovení § 5 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu a ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 6 zákona o přestupcích nebylo dle jeho názoru pro dané řízení podstatné, zda chodec musel před vozidlem žalobce uskakovat a zda se u tohoto úkonu dotkl či úmyslně uhodil do vozidla žalobce.

Žalovaný k tvrzení žalobce, že si poškozený vymýšlí a schází se navíc minimálně s jedním ze svědků, uvedl, že magistrát rozhodl o vině žalobce nejen na základě výpovědi poškozeného, ale taktéž na základě dalších výpovědí, kdy svědci vypovídali poučení o své povinnosti vypovídat pravdivě. I přesto, že výpovědi svědků nejsou zcela identické, nemá žalovaný pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál.

Ohledně požadavku na uplatnění zásady „in dubio pro reo“ žalovaný zaujal stanovisko, že podmínky pro uplatnění uvedené zásady nebyly splněny, jelikož magistrát ani žalovaný neměli pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn.

Žalovaný na závěr shrnul, že s ohledem na shora uvedené trvá na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Jeho námitky považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

V podané replice žalobce na základě vlastního hodnocení výpovědí svědků V., H. a P. dovozoval, že nemohli sledovat chování poškozeného a proto nemohli ani vyvrátit obranu žalobce, že ho poškozený mávnutím ruky pouštěl. Na podporu správnosti svého tvrzení opětovně poukazoval na výpověď poškozeného při hlavním líčení ze dne 29.6.2011 zdokumentovanou v protokolu, jehož kopii soudu zaslal. Dále zdůraznil, že i sám žalovaný v napadeném rozhodnutí došel k závěru, že poškozený nemluví pravdu minimálně v tom, že vozidlo žalobce jelo rychle a že žalobci neudeřil do vozidla. Přesto, že usvědčil poškozeného ze lhaní, uvěřil jeho tvrzení, že žalobci nesignalizoval, že má jet. Nemůže být proto správný závěr žalovaného, že vinu žalobce prokazuje i poškozený. Podle žalobce skutečnost, že poškozený, H. a V. jsou ve věci nevěrohodnými svědky, bylo jednoznačně prokázáno také znaleckými posudky Doc. Podstaty a MUDr. Chrástila, které žalobce založil do spisu. Ke spáchání přestupku ze strany žalobce nemohlo dojít také proto, že pokud byl poškozený již v polovině přechodu pro chodce v momentě, kdy vozidlo žalovaného (správně zřejmě žalobce) na přechod vjíždělo, je evidentní, že poškozený porušil ustanovení § 54 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (čl. 36 spisu) i žalovaného (čl. 33 spisu).

Žalobce byl v tomto případě uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 6 zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 6 zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla neumožní chodci na přechodu pro chodce nerušené a bezpečné přejítí vozovky nebo nezastaví vozidlo před přechodem pro chodce v případech, kdy je povinen tak učinit podle zvláštního právního předpisu, nebo ohrozí chodce přecházejícího pozemní komunikaci, na kterou odbočuje, nebo ohrozí chodce při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci, při vjíždění na pozemní komunikaci nebo při otáčení a couvání.*

Podle § 5 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen s výjimkou řidiče tramvaje umožnit chodci, který je na přechodu pro chodce nebo jej zřejmě hodlá použít, nerušené a bezpečné přejítí vozovky; proto se musí řidič takového vozidla přibližovat k přechodu pro chodce takovou rychlostí, aby mohl zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, a pokud je to nutné, je povinen před přechodem pro chodce zastavit vozidlo.*

Z obsahu žaloby a jejích dodatků je nepochybné, že těžištěm žaloby je zpochybnění hodnocení důkazů, které provedly správními orgány, potažmo zpochybnění přijatého skutkového a následně právního závěru v této věci.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 6 zákona o přestupcích porušením ust. § 5 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu se dopustí ten, **kdo při řízení vozidla neumožní chodci na přechodu pro chodce nerušené a bezpečné přejítí vozovky.**

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že se poškozený v době, kdy žalobce přijížděl k přechodu, nacházel uprostřed přechodu pro chodce, ani o tom, že z opačné strany jedoucí vozidla v tu dobu již dávala přecházejícímu chodci (poškozenému) přednost tak, že před přechodem zastavila. To ostatně výslovně uvedl i žalobce ve své výpovědi při ústním jednání dne 1.4.2011. Spor se v podstatě koncentruje „pouze“ do otázky, zda správní orgány náležitě hodnotily provedené důkazy, konkrétně zda výpověďmi svědků bylo vyvráceno tvrzení žalobce, které vzal za základ své procesní obrany, že ho poškozený na přechodu pro chodce pouštěl mávnutím ruky, tudíž se předmětného přestupku nedopustil.

Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl: „*V daném případě vycházel správní orgán prvního stupně z výpovědi odvolatele a dále ze svědeckých výpovědí P.H., R.P., J.V. a J.H., kteří byli přestupkovému jednání odvolatele přítomni. V posuzovaném případě se s ohledem na povahu věci jiný v úvahu přicházející důkaz ani nenabízel. Nadto odvolatel provedení jiných důkazů ani nepožadoval. Hodnocení důkazů je pak věci správního orgánu, je ovládáno zásadou volného uvážení, kdy správní orgán hodnotí důkazy dle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je odvolacímu správnímu orgánu zřejmé, že správní orgán prvního stupně při svém rozhodování postupoval v souladu s uvedenou zásadou, kdy důkazní postup řádně popsal a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnil. S tímto postupem správního orgánu prvního stupně se odvolací správní orgán plně ztotožňuje a k tomuto nemá, co by vytknul.*“ K námitce žalobce, že si poškozený vymýšlí a schází se minimálně s jedním ze svědků, žalovaný uvedl: „*Správní orgán prvního stupně rozhodl o vině odvolatele nejenom na základě výpovědi svědka H., ale také na základě dalších výpovědí, kdy svědci vypovídali před správním orgánem poučení o své povinnosti vypovídat pravdivě. Správní orgán pak tyto výpovědi hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že i přesto, že výpovědi svědků nejsou zcela identické, nemá pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán shrnul své úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, kdy odvolací správní orgán se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožňuje.*“ Žalovaný rovněž konstatoval, že „*...není pro dané řízení podstatné, zda chodec musel před vozidlem odvolatele uskakovat, a zda se u tohoto úkonu dotkl či úmyslně uhodil do vozidla odvolatele. V daném případě byl odvolatel podezřelým ze spáchání přestupku dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, tedy že neumožnil chodci, který je na přechodu pro chodce, nerušené a bezpečné přejítí vozovky. Pro naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku není rozhodné, zda chodec musí před vozidlem uskakovat. Skutečnost, že se chodec v době, kdy odvolatel přijížděl k přechodu pro chodce, již na tomto přechodu nacházel, byla odvolateli správním orgánem prvního stupně prokázána a tedy následně byl ze spáchání uvedeného přestupku na základě spisové dokumentace, vedené u správního orgánu prvního stupně pod č.j.2735/OD-P/11/Ka, uznán vinným.*“ K námitce, že svědci nevyvrátili ani

nemohli vyvrátit žalobcovo tvrzení, že mu poškozený na přechodu pro chodce dával mávnutím ruky přednost, žalovaný uvedl, že „Z obsahu spisové dokumentace je odvolacímu správnímu orgánu, zřejmé, že svědkyně H. při svědecké výpovědi dne 1. dubna 2011 na otázku správního orgánu, zda viděla, že by před tím, než vozidlo odvolatele projelo přes přechod, chodec dával nějakým způsobem najevo, že mu dává na přechodu pro chodce přednost, uvedla, že neviděla. Svědek J.V. při svědecké výpovědi téhož dne na otázku správního orgánu, zda chodec prováděl nějaký pohyb, ze kterého by bylo zřejmé, že dává odvolateli přednost, uvedl, že v žádném případě, svědek R.P. při svědecké výpovědi také téhož dne na otázku správního orgánu, zda viděl, že by chodec dával vozidlu odvolatele nějakým způsobem přednost, uvedl, že chodec nijak nesignalizoval, aby odvolatel s vozidlem mohl projet a svědek J.H. při svědecké výpovědi dne 1. dubna 2011 na otázku správního orgánu, zda dával řidiči vozidla nějakým způsobem najevo, že před ním může projet, uvedl, že nemohl učinit žádný pokyn. Správní orgán prvního stupně se skutečností, zda chodec na přechodu pro chodce dával či nedával odvolateli nějakým způsobem přednost, v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal, kdy odvolací správní orgán se na toto zdůvodnění odkazuje a k tomuto nemá dále co dodat.“

Soud se s tímto hodnocením i se závěrem, že provedenými důkazy je jednoznačně prokázáno, že poškozený nepokynul žalobci v tom smyslu, že mu „dává přednost“ k projetí vozidla přes přechod pro chodce, a to zejména s přihlédnutím k podrobnému, pečlivému a zcela logickému hodnocení důkazů v rozhodnutí magistrátu na str. 9 a 10, bezesbýtku ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

Magistrát zcela logicky vysokou vypovídací hodnotu přisoudil výpovědi svědka R.P., který stál s vozidlem před přechodem pro chodce v opačném jízdním pruhu, než ve kterém jel žalobce, na prvním místě a z tohoto důvodu měl jak poškozeného, tak žalobce přímo před sebou. Tento svědek (shodně s poškozeným) uvedl, že poškozený nijak nesignalizoval, aby řidič s vozidlem mohl projet. Z důvodů podrobně a logicky vyargumentovaných v odůvodnění rozhodnutí magistrátu považoval dále magistrát za věrohodnou výpověď svědka V., který stál s automobilem jako druhý v řadě před přechodem pro chodce (za svědkem P.) a který mohl mít dostatečný přehled o tom, co se odehrává uprostřed vozovky na přechodu pro chodce. Rovněž tento svědek potvrdil verzi poškozeného. Vzhledem k přijíždějícímu vozidlu žalobce na opačné straně přechodu pro chodce, než ze kterého vycházel poškozený, čekající svědkyně H., neviděla (ani nemohla vidět), zda dával poškozený žalobci jím tvrzené znamení či nikoliv. Jestliže za této důkazní situace magistrát, potažmo žalovaný dospěli k závěru, že vyjádření žalobce ohledně toho, že mu poškozený dával přednost pohybem ruky, je účelové, a naopak že žalobce prokazatelně neumožnil nerušené a bezpečné přejetí poškozeného po přechodu pro chodce, považuje soud tento závěr za legální a logický. Žalobce se pak mýlí, pokud zastává názor, že jeho tvrzení o pokynutí poškozeného, aby projel, není výpovědí svědků (včetně poškozeného) vyvráceno.

Na věci nic nemění ani poukaz žalobce na to, že poškozený byl v kontaktu minimálně s jedním ze svědků. Jednak toto své tvrzení nijak nekonkretizoval, jednak tvrzení poškozeného stran toho, že mu neumožnil nerušené a bezpečné přejetí po přechodu pro chodce, podporují zcela jednoznačně výpovědi dvou dalších svědků, jejichž nestrannost (na rozdíl od žalobce) není zpochybněna konkrétními tvrzeními.

Za zcela nepodstatné soud považuje dále okolnost, že v určitých detailech svědecké výpovědi nekorespondují. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.7.2006, čj. 6 As 47/2005-84 (rozhodnutí je dostupné na www.nssoud.cz) „*Existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.*“ (v tomto případě jde o verzi žalobce oproti verzi poškozeného). Tak správní orgány obou stupňů v posuzovaném případě postupovaly.

Nad rámec uvedeného však soud zastává názor, že pro otázku viny je právně nevýznamné, zda řidiči přijíždějícímu k přechodu pro chodce dá chodec, který se na předmětném přechodu již nachází, signál, že mu dává přednost a že řidič může na přechod vjet. Pravidlo chování pro takovou právní situaci stanoví zákon o silničním provozu v ust. § 5 odst. 1 písm. h) a povinností řidiče je toto právní pravidlo respektovat. Svě odpovědnosti se řidič nemůže zprostit odkazem na pokynutí chodce na přechodu. Takovou okolnost by bylo možné zohlednit pouze při určení druhu a výměry sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích).

V řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu. Za takového stavu věci je nezbytné aplikovat pravidla přestupkového práva hmotného i procesního založená stejně jako pravidla trestního práva na základních zásadách, zejména na presumpci neviny, zásadě in dubio pro reo, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli pouze za způsobení škodlivého následku) a požadavku, že postih je možný jen v případě, že bylo prokázáno, že došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, a to jak v rovině jednání a případného následku, tak v rovině zavinění (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, ze dne 18.5.2011, č.j. 7 As 4/2011-79, www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne č.j. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „*Lze-li připustit, že se děj, v němž je spatřován přestupek, mohl odehrát i jinak, přitom tato skutečnost je ze spisu zjevná, musí správní orgány při svém rozhodování vyjít z obecně uznávané zásady jakéhokoliv trestání vůbec, a to in dubio pro reo, a rozhodnout v pochybnostech ve prospěch obviněného ze spáchání přestupku, přestože zákon o přestupcích, výslovně nestanoví užití analogie z trestního práva. Její nepoužití v neprospěch obviněného by však bylo v rozporu se zásadou rovnosti*“ (dostupný ve Sb. NSS 1707/2008).

Aplikace zásady in dubio pro reo v posuzované věci nepřicházela v úvahu, jak správně konstatoval již magistrát ve svém rozhodnutí, když uvedl: „*Správní orgán má dále za to, že v tomto případě se nelze ztotožnit s názorem, že stojí-li proti sobě dvě odlišné výpovědi a to obviněného a svědka J.H., přičemž další důkazy nelze provést, je třeba vždy rozhodnout ve prospěch obviněného v souladu se zásadou in dubio pro reo. Uplatnění této zásady by bylo použito za předpokladu, pokud by správní orgán po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěl k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak*

se skutečně děj odehrál. Správní orgán po vyhodnocení důkazní situace dospěl k závěru, že výpovědi svědka J.H. a ostatních svědků ohledně toho, že při jízdě s vozidlem nebyla dána přednost chodci na přechodu pro chodce, jsou pravdivé a jejich věrohodnost není ničím zpochybněna, nejsou v této části zjevné nelogičnosti a rozpory. Proto nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch obviněného“, neboť správní orgán tyto pochybnosti nemá na základě shora uvedeného odůvodnění.“ (viz str. 11 druhý odst. shora). Shodně se správními orgány obou stupňů je soud přesvědčen, že i přes drobné a nepodstatné odlišnosti ve svědeckých výpovědích svědků a poškozeného (který se rovněž nachází v procesní pozici svědka) v dané věci neexistují dvě možné verze skutkové reality, nýbrž je zcela jednoznačně prokázáno, že žalobce se jednání popsaného ve skutkové větě rozhodnutí magistrátu dopustil.

Podle § 54 odst. 3 věty čtvrté zákona o silničním provozu *chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce nebo na vozovku bezprostředně před blížícím se vozidlem*. Vzhledem k tomu, že nejen svědci H., P. a V., stejně jako poškozený uvedli, že v době, kdy žalobcovo vozidlo vjíždělo na přechod pro chodce, byl poškozený již zhruba v polovině přechodu, nýbrž stejný údaj o pozici poškozeného na přechodu uvedl ve své výpovědi sám žalobce při ústním jednání dne 1.4.2011, pak musí soud kategoricky odmítnout žalobcův názor o porušení výše citovaného ustanovení zákona o silničním provozu ze strany poškozeného. To proto, že poškozený nemohl vstoupit na přechod **bezprostředně před blížícím se vozidlo žalobce**, neboť přecházení vozovky zahájil vstoupením do jízdního pruhu, pro opačný směr, než jel žalobce, na předmětném přechodu v době, kdy žalobce vyjížděl od kruhového objezdu, se již nacházel po dobu, kterou potřeboval k jeho překonání (tj. vzdálenosti cca 4,2m). Na této části přechodu mu řidiči P. a V., jedoucí v opačném směru, umožnili zastavením svých vozidel nerušené a bezpečné přejítí poloviny vozovky.

Pokud žalobce v doplnění ze dne 15.12. a 22.12. 2011 na podporu svých žalobních tvrzení poukazoval na část protokolu z hlavního líčení ze dne 29.6.2011 v jeho trestní věci zachycující výpověď poškozeného a na znalecké posudky Doc. MUDr. Josefa Podstaty, Dr. Sc., ze dne 23.6.2011 a MUDr. Chrástila ze dne 11.12.2011, a kopie protokolu a obou znaleckých posudků zaslal do soudního spisu, aby jimi soud provedl důkaz, pak soud důkazním návrhům nemohl vyhovět. Jak sám žalobce konstatoval, „...*tyto důkazy se bezprostředně netýkají nedání přednosti na přechodu pro chodce.*“ a „...*k jejich vzniku došlo až po rozhodnutí žalovaného, které žalobce touto žalobou napadá.*“ Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 7.6.2011 a předmětem napadeného rozhodnutí žalovaného je porušení povinnosti žalobce umožnit nerušené a bezpečné přejítí vozovky chodci (tj. poškozenému) na řádně označeném přechodu pro chodce a rozhodnutí. Ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. stanoví soudu povinnost vycházet při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný uvedené důkazní prostředky při svém rozhodování neměl ani mít nemohl, pakliže vznikly až po 7.6.2011. Proto z nich nemůže vycházet ani soud. Všechny předkládané důkazní se pak vztahují k jinému žalobcem spáchanému skutku (který byl Okresním soudem v Karlových Varech kvalifikován jako přečin výtržnictví), byť obě deliktární jednání (přestupek a přečin) na sebe místně a časově navazují a první z nich bylo fakticky příčinou druhého. Jen pro úplnost soud dodává, že vzhledem k tomu, že znalecké posudky svědčí o skutečnostech právně významných pro posouzení v pořadí druhého žalobcova deliktu, nelze správním orgánům vytknout nedostatečné zjištění skutkového stavu

věci a porušení § 3 správního řádu v této věci z důvodu jejich neopatření. Takovou námitku ostatně neuplatnil ani žalobce. Správní orgán je povinen postupovat tak, aby **byl zjištěn stav věci**, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné **ke zjištění stavu věci** a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Důkaz, jehož smyslem by bylo výlučně prokázání (ne)věrohodnosti svědka, v úvahu nepřichází.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. července 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová